

Vi har under många år kunnat följa det forna Jugoslaviens sönderfall. Bilder av sönderskjutna städer och massgravar har etsats in på våra näthinnor. Så och flyktingströmmar som har genomkorsat Europa för att undgå krigets helvete, samtidigt som människor försökt upprätthålla ett vanligt liv i de krigsdrabbade områdena. Det sägs att krig är som en gräsbrand det brinner inte hela tiden och överallt, utan elden koncentreras till frontlinjer där det finns något brännbart. Det pyr visserligen i de avbrända områdena och det kan ibland flamma upp här och där, men dessemellan kan det vara rätt lugnt. Det är i den askan som livet skall fortsätta, arbeten utföras, barn gå i skolan, konserter hållas och bilder målas. Muhamed Bajramovic´ från Zenica i Bosnien som just nu visar bilder på Konstens Hus, har lyckats vidmakthålla sitt skapande arbete trots kriget. Nöden är som bekant uppfinningarnas moder. Bristen på konstnärsmaterial fick honom att söka andra lösningar. I stället för att måla på duk eller papper har han använt textilmaterialet vliseline, ett material ursprungligen avsett för att ge stadga åt kragar, linningar och liknande konfektionsdetaljer. På dessa dukar har han målat med akvarell och textilfärger. I sina tredimensionella arbeten har han utgått från ett lamineringsmaterial använt av möbel- och snickeriindustrin. Det är ett pappersmaterial limmat i sexkantiga bikakestrukturer som läggs som en lätt och stadgande fyllning mellan boardskivor. Med sjok av detta material har han skapat former som i ett sannskyldigt sisofysarbete färgsatts av klippta och ihoprullade litografiplåtar där den kvarlämnade tryckfärgen får stå för koloriten.

Han kallar sina målningar för "*De kalla landskapen I-XVI*". Trots titlarna handlar det inte om några avbildningar. Bajramovic´ förnekar alla associativa och föreställande förklaringar beträffande sina bilder. För honom som för många andra som arbetar med abstrakta bilder handlar det mer om att varje bild föreställer blott och bart sig själv. Det rör sig om färgers förhållande till varandra, om strukturer, riktningar och rytmer som tillsammans blir visuell poesi. Det kan sannerligen räcka med det. Musik föreställer ju ytterst sällan någonting så varför måste bildkonst alltid göra det?

Utställningen som helhet vittnar om ett skickligt handlag. Sättet att påföra färgerna kräver faktiskt årtal av övning. Där är det ingenting som saknas. Däremot stannar min upplevelse blott och bart till ytan, Det kan ju naturligtvis bero på mig själv, men jag har svårt att tränga igenom den rena estetiken i Bajramovic´s verk bortom själva uppvisningen i färdigheter. En konstnärlig upplevelse är för mig att bli hänförd men den känslan infann sig aldrig. Till utställningen har en katalog producerats där ett antal äldre verk ingår, och dessa når mig på ett helt annat sätt än de här utställda. Det vore intressant att någon gång få se dessa i original.

Bertil Sundstedt